

Om författeri

Första gången jag begrep att författeri är en syssla i ensamhet var när jag 1983 hade äran att pryja på Corren. Det var en härlig tid och på redaktionen var man ingalunda ensam.

När jag skulle skriva en artikel om hemdatorer, som då var nytt, tyckte Åsa Christoffersson, som var i 20-årsåldern, men senare blev kulturchef med mera, att jag borde ringa till några författare och kolla om dom använde hemdatorer. Vi – eller snarare Åsa – valde

- Jan Myrdal, Mariefred, 56 år, som vi visste hade en ordbehandlare av märket IBM
- Anna Sparre, Åtvidaberg, 77, författare av historiska romaner
- Sven Stolpe, Malexander, 78, litterär kändis
- Herbert Söderström, Uppsala, 53, känd från teve
- Kerstin Anér, Hägersten, 63, riksdagsman och datakritiker
- Carl Henrik Svenstedt, Åtvidaberg, 46, författare

Jag bävade inför uppgiften, i tron att sådana människor sällan sitter hemma och svarar i telefon. Men det gjorde dom! Allihop. Myrdal och Söderström var de enda som hade hemdatorer.

– Visst, sa Myrdal, men det här är ingen hemdator förstår du, utan en sexton bajts dator med en jävla massa datakraft. Man ökar produktionen och intensiteten enormt. Och så är det roligt. Och när boken är klar kör man den bara rakt in i sättningsdatorn.

Söderström hade utvecklat egna ordbehandlingsprogram och slopat sin sekreterare, Anna Sparre skrev med blyertspenna och suddgummi i sängen och lät sedan sekreteraren ta vid. De andra skrev med skrivmaskin. Stolpe skällde ut mig, emedan han hade blivit ovän med dåvarande kulturchefen, vilket ledde till en intressant brevväxling med karln, som skrev brev på skrivmaskin med många överkryssningar av fel.

Men för att återgå till ämnet, så fick jag av de snabba telefonsvaren intrycket att dessa människor sitter hemma i sin ensamhet och tycker att det är kul när nån ringer.

Jag betraktar mig inte som författare, utan som skriftställare eller textproducent, men har samma erfarenhet. Det tog ca fyra år att skriva IT-gryning. Sedan blev det inom en vecka en intervju i Vetenskapsradion Historia, en intervju i Östnytt, ett reportage i Corren och längre fram ett i Populär Historia. Sedan blev det i stort sett tyst i sju år.

Tills häromdan, då jag fick följande mejl från en för mig okänd man vid namn Johnny Rosenquist.

Hej

Positiv respons: Mycket intressant datahistoria! En liten korrigerings om Sveriges 6:e dator. Den installerades i Arbogaberget men vid CFA, inte CVA. CFA = Centrala flygmaterieförrådet Arboga. CVA = Centrala flygverkstaden Arboga. Datorn användes för lagerredovisning och förbruknings-/anskaffningsprognoser. Systemet drevs vidare ända till 2012, senaste tiden med Unisys-datorer.

Johnny berättade att han hade varit chef för systemet 1995-2005 och skrivit om dess historia, som kan läsas på http://www.aef.se/Resmat/Delta_50.pdf

Den är intressant, bland annat på det viset att man en tid använde D23 i något som kallades Bertil och Cecilia, saliga i åminnelse.

Men för mig var Johnnys brev en ljusglimt i det annars ensamma stillhet som är varje skriftställares lott här i livet.

Jag är 77, men skriver fortfarande, dock om nya ämnen. Vi lever en gång, och omväxling förnöjer, se www.tjhallberg.se.

Tord Jöran